

opusdei.org

Prelato pamokslas, pasakytas padėkos šv. Mišiose tėvo Alvaro del Portiljo paskelbimo palaimintuoju proga

Prelato vysk. Ksavero
Ečevarijos pamokslas,
pasakytas Madride 2014 m.
rugsėjo 28 d., padėkos šv.
Mišiose tėvo Alvaro del Portiljo
paskelbimo palaimintuoju
proga

2014-10-31

„Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau“: „*ut diligátis ínvicem, sicut diléxi vos*“ (Jn 15, 12).

Brangūs broliai ir seserys, šiandien mano sieloje šie Evangelijos žodžiai skamba su nauju džiaugsmu, kai mąstau, kad susirinkusi minia, labai susivienijusi su popiežiumi Pranciškumi ir su visais, kurie mus lydi iš visų keturių pasaulio kraštų, iš tikrųjų nėra minia, o šeima, kurią jungia meilė Dievui ir vienas kitam. Šiandien meilė yra stiprinama Eucharistijoje, šiose padėkos šv. Mišiose mūsų mylimo tėvo Alvaro, vyskupo ir Opus Dei prelato, paskelbimo palaimintuoju proga.

1. Viešpats, įsteigdamas Eucharistiją, dėkojo Dievui Tėvui už Jo amžinąjį gerumą, už Jo rankomis atliktą pasaulio sutvėrimą, už Jo slėpiningą išganymo planą. Dėkojame už amžinąją meilę, parodytą ant

Kryžiaus ir pažadėtą Paskutinės vakarienės menėje. Ir klausiamo Viešpaties: ką turime daryti, kad mylėtume, kaip Tu mus mylėjai? Taip, kaip mylėjai Petrą ir Joną ir kiekvieną iš mūsų, taip pat – šventąjį Chosemariją ir palaimintąjį Alvarą?

Žvelgdami į šventą tėvo Alvaro gyvenimą, matome Dievo ranką, Šventosios Dvasios malonę, mus perkeičiančios meilės dovaną. Savo sieloje apglėbiame šv. Chosemarijos maldą, kurią tiek sykių kartojo naujasis palaimintasis: „Duok man, Viešpatie, tokią meilę, kuria nori būti mano mylimas“[1], tada sugebėsiu mylėti kitus Tavo Meile savo varganomis jėgomis. Kiti žmonės atras mano gyvenime Dievo gerumą, kaip nutikdavo tėvo Alvaro kasdienybėje. Taip pat ir čia, mylimame Madride, kur tėvas Alvaras skleidė dieviškąjį gailestingumą atlikdamas artimo meilės darbus vargšams ir

apleistiesiems. Prisipildome
džiaugsmo girdėdami antrojo
skaitinio žodžius, primenančius
Kristaus buvimą tarp mūsų – Jis
apelka mus „nuoširdžiu
gailestingumu, gerumu,
nuolankumu, romumu ir kantrumu“
(Kol 3, 12).

Brangūs broliai ir seserys, dėkokime
Dievui ir prašykime daugiau meilės.
Savo jaunystės brandoje, būdamas
dvidešimt penkerių metų, tėvas
Alvaras šv. Chosemarijai buvo
„*saxum*“, uola. Kartą jis su
nuolankumu atsakė į Opus Dei
steigėjo laišką: „Nepaisant visko,
turėtumėte būti įsitikinęs, kad esu ne
uola, o tik netvarus molis. Tačiau
koks geras yra Viešpats!“. Mūsų būtis
taip pat gali būti persmelkta
įsitikinimo dieviškuoju gerumu.
„Dėkoju tavo šventajam vardui už
tavo gerumą ir ištikimybę“,
meldėmės atsakomojoje psalmėje (Ps
138 [137], 2). Mūsų dėkingumas kyla

Švenčiausiosios Trejybės link, nes pats Jėzus Kristus (plg. *Kol* 3, 16) pasilieka su mumis savo Žodžiu ir Dvasia, pripildančia mus džiaugsmo (plg. *Jn* 15, 11; *Lk* 11, 13), ir skatina pasitikėjimo kupiniems kreiptis: „*Abba, Pater*, „Tėve“, „tėti“!

2. „Žemiškoji trejybė nuves mus pas Dangaus Trejybę“[2], kartodavo tėvas Alvaras, sekdamas Opus Dei steigėjo mokymu ir patirtimi. Jėzus, Marija ir Juozapas veda mus pas Tėvą ir Šventąją Dvasią; šventojoje Jėzaus žmogystėje neatskiriamai suvienytą randame Jo dievystę[3].

Šventoji Šeima! Pirmojo skaitinio žodžiais garbiname Viešpatį už tai, kad „taurina mus nuo pat motinos iščių ir elgiasi su mumis gailestingai“ (*Sir* 50, 22). Šventasis Raštas mini, kad Dievas mylėjo mus dar prieš mums gimstant. Atmintin ateina eilės, kurias Vergilijus skyrė neseniai gimusiam kūdikiui: „*Incipe, parve*

puer, risu cognoscere

matrem" (Vergilijus, *Bukolikos IV*, 60):

„Mažasis vaikas, mokykis pažinti savo motiną iš šypsenos". Gimęs vaikas ima susipažinti su pasauliu:

kupiname meilės motinos veide,
meilėje, kuri jį supa naujasis tvarinys
atranda Dievo gerumo atspindį.

Šiandien popiežius Pranciškus prašo melstis už šeimą. Junkimės prie visos Bažnyčios maldos už šią „*communio dilectionis*", „meilės bendrystę" [4], Evangelijos „mokyklą" [5], kaip Nazarete kalbėjo Paulius VI, už šeimą. Šeima, dėl savo „vidinės ir gilios meilės dinamikos" [6] yra itin „vaisinga dvasiškai" [7], kaip mokė šv. Jonas Paulius II, su kuriuo tėvą Alvarą siejo sūniška draugystė.

Dėkodami už tėvą Alvarą, dėkojame jį auginusiems ir auklėjusiems tėvams, kurie išugdė paprastą ir dosnią širdį, pajėgią priimti Dievo meilę ir atsiliepti į pašaukimą. „Tai

mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau" – toks buvo tėvas Alvaras: žmogus, šypsena garbinęs Dievą, kuris „daro nuostabius darbus" (*Sir* 50, 22) ir kuris kliovėsi juo, kad tarnautų Bažnyčiai plėsdamas Opus Dei, būdamas šv. Chosemarijos ištikimu sūnumi ir įpėdiniu.

Meldžiamės, kad daugelis šeimų sukurtų, šv. Chosemarijos žodžiais, šviesius ir džiaugsmo kupinus namus, kokie buvo Šventosios Šeimos namai^[8]. Mūsų dėkingumas keliamas Dievo link šeimoje, amžinosios trejybiškosios meilės atspindyje, kur kiekvienas mylimas toks, koks yra. Taip pat dėkojame šeimų tėvams ir motinoms, susirinkusiems čia, ir visiems, kurie rūpinasi vaikais, seneliais ir sergančiaisiais.

Šeimos, Viešpats Jus myli, Viešpats glūdi Jūsų santuokoje, Kristaus

meilės Bažnyčiai įvaizdyje. Žinau, kad daugelis iš Jūsų dosniai atsiduodate palaikydami kitus sutuoktinius jų ištikimybės kelyje, padėdami išsaugoti šeimos židinius dažnai sudėtingomis aplinkybėmis ir kartais net priešiškoje aplinkoje. Pirmyn! Jūsų liudijimo ir evangelizavimo darbas yra būtinas visam pasauliui. Atminkite, kad, kaip sakė mylimasis popiežius Benediktas XVI, „ilgalaikė ištikimybė yra meilės vardas“[9].

3. „Būkite dėkingi“ , ragina šv. Paulius (*Kol 3, 15*). Palaimintasis Alvaras, mąstydamas apie tai, ką yra gavęs iš šv. Chosemarijos, tvirtino, kad „geriausias dėkingumo įrodymas yra gerai naudotis gautomis dovanomis“ [10]. Pamokslaudamas, pasisėdėjimų bei asmeninių susitikimų metu niekada nepaliaudavo kalbėjęs apie apaštalavimą ir evangelizaciją. Kad liktume Dievo meilėje, kurią esame

gavę, turime dalintis ja su kitais; Dievo gerumas yra linkęs skleistis. Popiežius Pranciškus sako, kad „Viešpats mums leidžia pajusti savo meilę maldoje, tačiau taip pat – per daugybę žmonių, kuriuos sutinkame gyvenimo kelyje. Susitikimo su Juo ir Jo pašaukimo džiaugsmas mus skatina neužsidaryti, tačiau atsiverti; skatina tarnauti Bažnyčioje" [11].

„Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir paskyriau" (Jn 15, 16). Viešpats, patikinęs, jog iniciatyva visada yra Jo, kad Jo meilė visada yra pirmesnė, siunčia mus skleisti Jo meilę visiems tvariniams: „aš jus išsirinkau ir paskyriau, kad eitumėte, duotumėte vaisių ir jūsų vaisiai išliktų" (Jn 15, 16). „*Manete in dilectione mea*", „Pasilikite mano meilėje" (Jn 15, 9). Pasilikti Viešpatyje yra būtina, kad duotume vaisių su giliomis šaknimis. Jėzus taip kalba savo mokiniams: „Pasilikite manyje, tai ir aš jumyse pasiliksiu. Kaip

šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai, nepasilikdami manyje" (Jn 15, 4).

Šiandieninė minia, milijonai pasaulio žmonių, ir daugelis, kurie laukia Danguje, taip pat liudija tėvo Alvaro gyvenimo vaisius. Raginu Jus, broliai ir seserys, pasilikti, sūpuotis Dievo meilėje: dažnai priimant Komuniją, einant Išpažinties sakramento, kad su dieviškosios meilės jėga išmoktume perduoti tai, ką esame gavę, ir tai įgyvendinti autentišku draugystės ir pasitikėjimo apaštalavimu.

Laiške, kurį man parašė brangusis popiežius Pranciškus vakar vykusios paskelbimo palaimintuoju ceremonijos proga, sakė mums, kad „negalime tikėjimo pasilaikyti sau, tai yra mums suteikta dovana, kad mes savo ruožtu dovanotume ir dalintumės ja su kitais"[12]; ir

pridūrė, kad tėvas Alvaras „ragina nebijoti kentėti, eiti prieš srovę skelbiant Evangeliją“, kad „paprastume ir kasdienybėje galime rasti užtikrintą kelią į šventumą“[13].

Šiame kelyje, kartu su daugeliu angelų, mus lydi Švenčiausioji Mergelė. Marija yra Dievo Tėvo Duktė, Dievo Sūnaus Motina, Dievo Šventosios Dvasios Sužadėtinė ir Šventovė. Ji yra Dievo ir mūsų Motina, Šeimos karalienė, Apaštalų karalienė. Lai ji padeda mums, kaip padėjo tėvui Alvarui, sekti Petro įpėdinio kvietimu: „leistis būti Viešpaties mylimam, atverti širdį Jo meilei ir leisti Jam vadovauti mūsų gyvenimui“[14], kaip daugelį kartų šv. Chosemarija prašė Almudenos Mergelės Marijos, taip mylimos ir garbinamos šioje arkivyskupijoje. Tebūnie.

[1] Šv. Chosemarija, *Kalvė*, § 270.

[2] Palaimintasis Alvaras del Portiljas, pastoracinis laiškas, 1975 m. rugsėjo 30 d.

[3] Plg. Palaimintasis Alvaras del Portiljas, pastoracinis laiškas Opus Dei įsteigimo penkiasdešimtojo minėjimo proga, 1978 m. rugsėjo 28 d.

[4] Palaimintasis Paulius VI, kreipimasis Nazarete, 1964 m. sausio 5 d.

[5] Palaimintasis Paulius VI, kreipimasis Nazarete, 1964 m. sausio 5 d.

[6] Šv. Jonas Paulius II, apaštalinis paraginimas *Familiaris consortio*, § 41.

[7] Ten pat.

[8] Šv. Chosemarija, *Kristus eina pro šalį*, § 22.

[9] Benediktas XVI, Pamokslas Fatimoje, 2010 m. gegužės 12 d.

[10] Palaimintasis Alvaras del Portiljas, pastoracinis laiškas, 1985 m. liepos 1 d.

[11] Popiežius Pranciškus, kalba Pauliaus VI salėje, 2013 m. birželio 6 d.

[12] Popiežius Pranciškus, Laiškas mons. Ksaverui Ečevarijai, Opus Dei prelatui, 2014 m. rugsėjo 27 d. Madride vykusios Alvaro del Portiljo beatifikacijos proga.

[13] Ten pat.

[14] Ten pat.

pasakytas-padekos-sv-misiose-tev/
(2025-04-04)